

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest
ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer C 1 383 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 938
Datum van uitspraak 18 maart 2022
Notitienummer griffie 2021/NT/420 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002609888-0001-0013-01-01-1

Not.nr. KO.66.WI.101600.19

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **DE WOONINSPECTEUR,**
met kantoren te 1000 Brussel Herman Teirlinckgebouw, Havenlaan 88 bus 11,
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. **449** (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

2. nr. **450** (RRN
geboren te on
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek,

De eerste en tweede,

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek; om het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt; om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt; om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het plegen van het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

PAGE 01-00002609888-0002-0013-01-01-4

A een woning of specifieke woonvorm die niet voldoet aan de vereisten van art. 5 § 1 Vlaamse Wooncode verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen - feiten vanaf 11 augustus 2013 met verzwarende omstandigheden

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5 § 3 lid 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, namelijk een building gelegen te _____ en bekend op het kadaster onder _____ met een oppervlakte van _____

Ingevolge akte verleden door notaris _____ werd op 22 september 1965 de building voor de geheelheid in volle eigendom gekocht door _____ (art. 2 § 1, 31°, en 20 § 1 lid 1 Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

1 Te _____ in de periode van 29 mei 2017 tot 5 augustus 2019

De eerste en de tweede,

Woning 0101 (1e verdieping)

ten nadele van _____

geboren te _____

op _____

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 1 februari 2021 bij verstek voor Liliane Vandaele en op tegenspraak voor _____ als volgt:

“Op strafgebied

*Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen in hoofde van _____
Veroordeelt _____ tot:*

- een geldboete van VIERDUIZEND (4000,00) EURO (=VIJFHONDERD (500,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen, met uitstel voor TWEEDUIZENDACHTHONDERD (2800,00) EURO (=DRIEHONDERDVIJFTIG (350,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) voor een periode van drie jaar.

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen in hoofde van _____

PAGE 01-00002609888-0003-0013-01-01-4

Veroordeelt tot:

- een geldboete van **VIERDUIZEND (4000,00) EURO (=VIJFHONDERD (500,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen, met uitstel voor TWEEDUIZENDACHTHONDERD (2800,00) EURO (=DRIEHONDERDVIJFTIG (350,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) voor een periode van drie jaar.**

Verplicht en tot betaling van een éénmalige bijdrage van **25 euro**, te verhogen met 70 opdecimes, **hetzij 200,00 euro**, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Verplicht en tot betaling van een geïndexeerde bijdrage van **20,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verplicht en tot betaling van een vaste vergoeding in strafzaken van **50,00 euro**.

Met betrekking tot de gerechtskosten.

Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **155,84 euro**.

Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **155,84 euro**.

Op burgerlijk gebied

Beveelt op vordering van de wooninspecteur aan en
het herstel op de woning gelegen te kadastraal gekend
door het uitvoeren van renovatie-,
verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden (dit is het herstel van alle gebreken), waardoor
het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten.

en dit onder verbeurte van een **dwangsom** van **150 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel ten voordele van de wooninspecteur.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op **10 maanden** vanaf het definitief worden van dit vonnis.

*Zegt voor recht dat de wooninspecteur, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kan voorzien op kosten van de veroordeelde.*

*Zegt dat de wooninspecteur de eventuele kosten van herhuisvesting op _____ en
kan verhalen.*

*Zegt voor recht dat dit vonnis wat betreft het opgelegde herstel uitvoerbaar bij voorraad is.
Houdt ambtshalve de (eventuele) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv.”*

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 26 februari 2021 door de beklaagde _____ tegen “de beschikkingen van het vonnis, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier”;
- 26 februari 2021 door de beklaagde _____ tegen “de beschikkingen van het vonnis, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier”;
- 2 maart 2021 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 26 februari 2021 door de raadsman van de beklaagde _____
- 26 februari 2021 door de raadsman van de beklaagde _____
- 2 maart 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 2 december 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 10 februari 2022.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 10 februari 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal,

- de eiser tot herstel, in haar middelen vertegenwoordigd door meester
voor meester beiden advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 1 februari 2021 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. De grievenformulieren werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden en
ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de strafmaat en de herstellvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende “*grievensformulier hoger beroep*” wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de strafmaat.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden en
en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De devolutieve werking die het gevolg is van de beroepen en vervolgens de grieven brengt mee dat de schuld van de beklaagden aan de telastlegging A1 definitief vaststaat op grond van het vonnis van 1 februari 2021 en dat de saisine van het hof beperkt is tot de beslissingen over de strafmaat en de herstellvordering.

3. De dagvaarding die de zaak bij de eerste rechter aanhangig maakte werd op 16 december 2020 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid (Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie) onder nummer waarmee werd voldaan aan artikel 3.49, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen.

4.1 De bewezen telastlegging A1 heeft betrekking op het als verhuurder, eventuele onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen van woningen of een specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid van de toenmalige Vlaamse wooncode, die niet voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 Vlaamse wooncode. Het betreft een inbreuk op de regels inzake de woonkwaliteit.

De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 B.VI.Reg. 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse wooncode werd mee gebundeld.

Sinds 1 januari 2021 is de woningkwaliteitsbewaking gebundeld in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen. Artikel 3, § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt de veiligheids- gezondheids- en woningkwaliteitsnormen, zoals die tot 1 januari 2021 vermeld waren in artikel 5, § 1, Vlaamse wooncode.

Op grond van artikel 3.1, § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 zijn de mogelijke gebreken onderverdeeld in de volgende drie categorieën:

- 1° gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;
- 2° gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;
- 3° gebreken van categorie III: ernstige gebreken die mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

De strafbaarstelling voor inbreuk op de gestelde vereisten is sinds 1 januari 2021 vervat in artikel 3.34, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 en luidt: *“Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.”*

Bij alle vaststellingen door de wooninspectie in de betrokken bewezen telastlegging A1 betrof het telkens ernstige gebreken, namelijk gebreken van thans minstens categorie II, zoals hiervoor vermeld. De betrokken woningen werden ongeschikt en onbewoonbaar verklaard.

De te last gelegde feiten zijn aldus sinds 1 januari 2021 strafbaar gebleven. De strafmaten zijn dezelfde gebleven.

4.2 De regelgeving over het Vlaamse woonbeleid beoogt onder meer het waarborgen van het fundamenteel recht op menswaardig wonen. Personen die onroerende goederen verhuren of ter beschikking stellen, zeker als dit is met winstoogmerk, moeten bij de verhuur of terbeschikkingstelling van woningen de door de overheid opgelegde kwaliteitsnormen en – vereisten strikt naleven en mogen niet besparen op investeringen hiertoe.

Het hof verwijst naar de overwegingen van de eerste rechter inzake de straftoemeting en maakt deze tot de zijne.

Wat in de conclusies van de beklaagde wordt voorgesteld als *“een jarenlange onmogelijke problematiek (waarvoor tot nu geen oplossing werd gevonden)”*, brengt niet mee dat de opschorting van de uitspraak van de veroordeling noodzakelijk moet worden gelast. Ook de omstandigheid dat de beklaagde in collectieve schuldenregeling is, noodzaakt niet tot de opschorting.

De patstelling waarin het dossier zou zitten, is bovendien slechts schijnbaar. Zoals hierna besproken met betrekking tot de herstellvordering, is een regularisatie van het *“grote bouwmisdrijf”*, waarvoor de beklaagden niet over budget zouden beschikken, immers niet de enige uitweg, wat de beklaagden bij de bespreking van de herstellvordering in hun conclusie trouwens zelf aangeven. Er zijn in gelijk welke vorm van herstel steeds mogelijkheden om een oplossing te bereiken voor de financiële beperkingen van de beklaagden. Het pand heeft hoe dan ook een venale en effectieve verkoopwaarde. Het is niet aangetoond dat bij uitwerking van de juiste modaliteiten en prijs het onmogelijk zou zijn een koper voor het pand te vinden met een oplossing voor de bestaande onwettige toestand.

De geldboete die de eerste rechter aan elke beklaagde oplegde, dan nog deels met uitstel, veroorzaakt niet hun sociale declassering, noch brengt het hun sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang. Er is ook voor het hof geen reden de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten. De door de eerste rechter voor elke beklaagde bepaalde straf houdt voldoende rekening met het feit dat de beklaagden zich met het bewezen misdrijf niet op grove wijze wilden verrijken en met de specifieke sociale situatie van elke beklaagde, die voor het hof werd herhaald.

De eerste rechter vermeerderde elke geldboete op correcte wijze met deciem en ook de voorziene vervangende gevangenisstraf werd telkens passend bepaald.

5. De eerste rechter besliste juist over de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders. Dit was ook zo voor de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die nu geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Verder geldt dit ook voor de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie echter 22 euro bedraagt.

De eerste rechter besliste correct over de kosten. Het hof veroordeelt de beklaagde ook tot de kosten in beroep.

6. Artikel 20bis, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode, zoals hier van toepassing, thans artikel 3.43 Vlaamse Codex Wonen van 2021, bepaalt: *“Naast de straf kan de rechtbank de overtreder bevelen om werken uit te voeren om de woning, het pand dat het gebouw met de*

aanwezige woonentiteiten omvat, of de specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid, te laten voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5. Als de rechtbank vaststelt dat de woning niet in aanmerking komt voor werkzaamheden, of dat het gaat om een goed als vermeld in artikel 20, § 1, tweede lid, beveelt ze de overtreder om er een andere bestemming aan te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om de woning of het goed te slopen, tenzij de sloop ervan verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen. Dat gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de woning, het pand of het goed ligt.”

De herstelmaatregelen van artikel 20bis Vlaamse Wooncode beogen als een bijzondere vorm van teruggave de gevolgen van de door artikel 20, § 1, Vlaamse Wooncode bedoelde misdrijven teniet te doen en de krachtens artikel 5 Vlaamse Wooncode vastgestelde vereisten en normen te verwezenlijken.

Uit de tekst van de artikelen 5, 20 en 20bis Vlaamse Wooncode, thans de artikelen 3.1, 3.34 en 3.43 Vlaamse Codex Wonen van 2021, hun ontstaansgeschiedenis en de doelstellingen van de decreetgever volgt dat het gevorderde herstel in hoofddorde tot integraal herstel moet strekken, dit wil zeggen tot het wegwerken van alle gebreken aan het onroerend goed teneinde het te laten voldoen aan de vereisten en normen vastgesteld krachtens artikel 5 Vlaamse Wooncode, nu artikel 3.1 Vlaamse Codex Wonen.

Behoudens een vastgesteld integraal herstel, mag de vordering slechts worden afgewezen in het geval van kennelijke onredelijkheid.

Indien dit integraal herstel als principiële herstelmaatregel volgens de rechter niet mogelijk is, dient de rechter de alternatieve maatregel van de herbestemming of de sloop te bevelen.

Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van het Vlaams Gewest van 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen blijkt dat, wanneer de rechter vaststelt dat de herstellvordering tot herbestemming of sloop dient te worden ingewilligd, de overtreder de keuze heeft om het herstel uit te voeren door naar eigen goeddunken één van beide maatregelen te nemen. De overtreder die kiest voor herbestemming van het goed en vervolgens een omgevingsvergunning verkrijgt die de woonfunctie toelaat, kan het onroerend goed opnieuw voor bewoning bestemmen, mits hij ook de woongebreken herstelt overeenkomstig de vereisten vermeld in artikel 5 Vlaamse Wooncode.

Het effect van de principiële herstelmaatregel kan aldus worden bereikt wanneer het goed, na de herbestemming ervan, in overeenstemming zal zijn gebracht met de stedenbouwkundige vereisten.

Het bevelen van de subsidiaire herstelmaatregel betekent dan ook niet noodzakelijk dat het in het geding zijnde goed niet meer zal kunnen worden bestemd voor bewoning.

De herbestemming van een onroerend goed waardoor de woonfunctie ongedaan wordt gemaakt, heeft tot gevolg dat het pand niet meer onder de woningkwaliteitsnormen valt en het integraal herstel geen voorwerp heeft.

Wanneer de uitvoering van de bevolen herbestemming van een onroerend goed overeenkomstig de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening evenwel niet tot gevolg heeft dat de woonfunctie ervan ongedaan wordt gemaakt, moet de rechter behalve die alternatieve maatregel ook het integraal herstel bevelen, bestaande in het wegwerken van alle gebreken aan het onroerend goed teneinde het te laten voldoen aan alle veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten zoals bedoeld in artikel 5 Vlaamse Wooncode.

Dit is met name het geval wanneer een eengezinswoning werd opgesplitst in meerdere woongelegenheden zonder dat hiervoor een vergunning werd verleend zoals vereist door artikel 4.2.1, 7°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en de strafrechter bij toepassing van artikel 20, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode de beklagde veroordeelt wegens het verhuren van die woongelegenheden omdat ze niet voldoen aan de in die bepaling bedoelde vereisten en normen. In dat geval dient de rechter behalve de herbestemming of de sloop ook het integraal herstel te bevelen, bestaande in het wegwerken van alle gebreken aan het onroerend goed teneinde het te laten voldoen aan de voormelde normen en vereisten.

De wooninspecteur stelde in de woning te _____ een stedenbouwkundige inbreuk vast die er in bestaat dat de woning zonder vergunning werd opgesplitst of het aantal woongelegenheden erin werd gewijzigd in strijd met artikel 4.2.1.7° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Meer bepaald werd door de stad _____ vastgesteld dat er in totaal drie woongelegenheden in het pand aanwezig zijn en een handelszaak (horeca) op het gelijkvloers. Een deel van de koer en de handelszaak op het gelijkvloers zou hierbij zijn ingenomen voor bewoning en er werd vermeld dat de toestand geregulariseerd dient te worden (stuk 3).

Uit niets volgt dat een integraal herstel werd verwezenlijkt. Er werd door de wooninspecteur geen proces-verbaal opgesteld waarbij het herstel werd vastgesteld.

De herstellvordering is niet kennelijk onredelijk. De actuele sociale situatie van de beklagden brengt niet mee dat de gevorderde herstelmaatregelen op zich disproportioneel zijn.

Bijgevolg beveelt het hof het herstel door de herbestemming of de sloop, wat de eerste rechter over het hoofd zag, dan wel het integraal herstel bestaande in het wegwerken van alle gebreken aan het onroerend goed teneinde het te laten voldoen aan de voormelde normen en vereisten.

De eiser in herstel vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De dossiergegevens tonen aan dat de beklaagden al ruim de kans geboden werden het herstel uit te voeren, doch dat zij verkiezen de afloop van deze zaak af te wachten. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van het pand en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaringen van hoger beroep en vervolgens de grievenformulieren het ingevolge het vonnis van 1 februari 2021 vaststaat dat:

- de beklaagden elk schuldig zijn aan de telastlegging A1.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis in alle beslissingen wat betreft de straf, met de enkele wijzigingen dat de bijdrage aan het Begrotingsfonds nu 22 euro bedraagt en de vaste vergoeding nu 52,42 euro bedraagt;

wijzigt het beroepen vonnis wat betreft de beslissing over de herstellvordering **als volgt**:

beveelt op vordering van de wooninspecteur de beklaagden _____ en _____
_____ elk tot het herstel van het pand te _____ kadastraal
gekend onder _____ door uitvoering van
het volgende binnen een termijn van tien maanden nadat dit arrest in kracht van gewijsde is:

over te gaan tot de herbestemming overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of de sloop van het gebouw, tenzij dit verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, dan wel het wegwerken door middel van renovatie-, verbeterings- en aanpassingswerken van de gebreken aan het gebouw en de daarin aangebrachte woongelegenheden, zodat dit gebouw en de daarin ondergebrachte woongelegenheden voldoen aan de veiligheids-, gezondheids-, en woonkwaliteitsvereisten, bepaald door de Vlaamse Codex Wonen van 2021;

zegt dat op vordering van de wooninspecteur door de beklaagden een dwangsom van 100 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van tien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn,

beveelt dat voor het geval het voornoemde pand niet binnen de opgelegde termijn wordt hersteld de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zullen kunnen voorzien, met de daaraan verbonden kosten ten laste van de beklaagden, met inbegrip van de kosten van herhuisvesting;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering in beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 172,50 euro.

_____

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 24,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. beklaagden:	€ 53,82
	€ 156,82
+ 10 % :	€ 15,68
Totaal :	€ 172,50

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ en in openbare rechtszitting van **18 maart 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

